

Het hemelrijk en de machten der duisternis

Een studie over onze echte vijand

Door: Stephen Hill

In een begin schiep Elohim de hemelen en de aarde (Genesis 1:1, vertaling van Concordant Version).

Bij begin is God gaan scheppen, - de hemelen en het aardland (Genesis 1:1, Naardense Bijbel).

In het begin schiep God de hemel en de aarde (Genesis 1:1, Nieuwe Bijbel Vertaling).

Heb je de paar verrassingen opgemerkt die in deze zin zitten – het eerste vers van de Bijbel en een verzameling van slechts tien/elf woorden die de toon zetten voor alles wat volgt?

Bijna alle mensen kennen dit vers uit hun hoofd (hoewel met een paar fouten die voortkomen uit een slechte vertaling), maar zo weinigen nemen de tijd om na te denken over de omvang van wat ze lezen in de korte openingszin van de Schrift.

Ten eerste ontdekken we dat Genesis 1:1 **een** begin beschrijft, in plaats van **het** begin, wat suggereert dat er meer is aan het verhaal.

Ten tweede lezen we dat Elohim (*God of El*, meervoud) de schepping deed.

Ten derde leren we dat er meerdere hemelen (meervoud) zijn die samen met de aarde zijn geschapen, en het zou geen verrassing moeten zijn dat de aarde minuscuul is in vergelijking met de uitgestrekte hemelen. Omdat we momenteel op aarde leven en hier onze ervaringen hebben, richten we ons van nature bijna volledig op dit kleine stukje van de puzzel, terwijl we de veel grotere stukken (opnieuw, meervoud) bijna volledig verwaarlozen. Dat is een vergissing, en om te zeggen dat het een grote is, zou een grove understatement zijn.

Ik heb ontdekt, na het bestuderen van het hemelse rijk en zijn talloze wezens, dat we veel verkeerd doen als we geen greep hebben op – en geen focus op – de rest van de kosmos, die een enorm en belangrijk deel van Gods handelingen vormt. Zoveel over het plan van onze Schepper, het werk van Christus, de natie Israël, onze eigen ervaringen en zelfs verlossing wordt gemist zonder een goed begrip van de hemelse plaatsen en entiteiten, en mijn doel is om licht te werpen op die waarheden om medegelovigen beter toe te rusten met een completer en opbouwender begrip.

Voordat we ingaan op de 'kern', voel ik me genoodzaakt te benadrukken dat veel van de informatie die ik zal delen waarschijnlijk schokkend zal zijn voor veel lezers. Sterker nog, sommige ervan lijken misschien wel bijna Godslasterlijk – dat wil zeggen, totdat ik precies uitleg wat ik bedoel en met voldoende Schrift om te ondersteunen wat ik nu zo vanzelfsprekend ben gaan vinden.

Zoals de meeste waarheden, is wat ik ga delen in wezen vreemd aan de orthodoxie, en het vereist een zuivering van iemands geest om jaren van foutieve religieuze leer weg te nemen voordat het pad geplaveid is voor vollediger begrip. Ik begin met een paar vragen, en ik vraag je om ze allemaal zorgvuldig te lezen en te overwegen:

1. Je weet waarschijnlijk dat Christus wordt aangeduid als de *Koning der koningen* en de *Heer der heren*, maar wist je dat de Vader in Deuteronomium 10:17 NBG wordt aangeduid als **de God der goden**?
2. Het typische beeld van de *hemel* roept een plaats op van perfectie, schoonheid en overvloedige vreugde, maar ben je je ervan bewust dat Job 15:15 NBV verklaart: **Zelfs in zijn engelen stelt God geen vertrouwen, ook de hemel is niet zuiver in zijn ogen**; en dat, volgens Jesaja 34:4 NBV **De sterren aan de hemel vergaan**?
3. Wist je dat, nadat Jezus in de woestijn door Satan werd verzocht, er boodschappers (engelen) kwamen om Hem te dienen, omdat de beproeving zo moeilijk voor Hem was om te doorstaan (Matteüs 4:11)?
4. Waarom wendde Salomo zich, nadat hij zo goed bekend was met de God van Israël en Hem kende als *de allerhoogste God*, tot andere *goden*? Houd in gedachten wanneer je deze vraag probeert te beantwoorden dat Salomo vol wijsheid was.
5. Als we het over de term *allerhoogste* hebben, waarom wordt deze specifieke titel dan zo vaak in de Schrift gebruikt met betrekking tot God, en wat betekent het eigenlijk?
6. Ben je je bewust van de betekenis van Caesarea Filippi, waar Petrus Jezus erkende als de Messias (Matteüs 16:13-20), en heb je je wel eens afgevraagd hoe poorten 'heersend' konden zijn over alles wat Jezus bouwde?
7. Wist je dat de aartsengel (de opperboodschapper), Michaël, Satan niet durfde te lasteren (Judas 1:9), en dat Satan in 2Korintiërs 4:4 NBV wordt aangeduid als **de god van deze wereld [eeuw]**?
8. Begrijp je dat geen enkel mens je echte vijand is? Even belangrijk is de vraag of je weet wie je echte vijanden zijn en hoe je ze moet bestrijden.
9. Heb je de Schriftuurlijke betekenis van de termen *demon* en *demonisch* bestudeerd? Waar denk je aan als je deze woorden hoort?
10. Wat is precies een *geest* en hoe verhoudt deze zich tot de ziel?
11. Weet je dat Daniël 4:23 NBV spreekt van **de macht van de hemel** en dat de aarde een afspiegeling is van de hemel?
12. Realiseer je je dat Jezus' kruisiging veel meer was dan alleen Zijn dood voor de zonde, en dat Zijn overwinning over de machten van de duisternis een zeer specifieke en krachtige betekenis had voor vroege gelovigen?

De eerste vraag is ongetwijfeld verrassend als je Deuteronomium 10:17 nog niet bent tegengekomen en nog niet even de tijd hebt genomen om na te denken over de eenvoudige, maar diepgaande implicaties van de betekenis ervan.

De Schrift stelt duidelijk dat er andere *goden* zijn (met een kleine *g*) en dat de Schepper God hun God is. Op het eerste gezicht lijkt dit een bewijs voor polytheïsme, maar het is van vitaal belang om te begrijpen dat de Vader volkomen uniek is. Hij is de enige God door Wie alles is geschapen en zijn bestaan heeft, en alles is volledig aan Hem onderworpen. Dit is waarom Psalm 86:8 NBV verklaart: **Geen god is U gelijk, Heer**; waarom Psalm 96:4 NBV zegt dat God **geducht is ... meer dan alle goden** en waarom we in Psalm 97:9 NBV lezen: **U, HEER, bent de hoogste op heel de aarde, boven alle goden hoog verheven**.

De term *allerhoogste* is daarom niet zomaar een titel van verheffing; het is een bevestiging van de eeuwige hiërarchie waarin God de hoogste en machtigste is onder de andere, lagere, geschapen goden.

De beroemde theoloog N.T. Wright zei: "We hebben maar heel weinig voorbeelden van puur monotheïsme, waar dan ook, ook niet in de Hebreeuwse Bijbel," en hij had gelijk (*The New Testament and the People of God*, N.T. Wright, p.258). De God die wij aanbidden en die wij nu Papa mogen noemen (Hebreeuws: ABBA > Romeinen 8:15; Galaten 4:6), is de God van andere goden, en die mindere goden hebben een belangrijke rol gespeeld door de geschiedenis heen.

Het is essentieel om hier te begrijpen dat *god* een titel is en geen naam. Het Hebreeuwse *El* betekent eenvoudigweg *onderschikker* of *plaatser*, en veel wezens buiten de almachtige God doen precies dat. Geen van hen, hoe machtig ook, kan echter ook maar enigszins vergeleken worden met de Ene Opperste God Die alles heeft geschapen en die ***alles naar zijn wil en besluit tot stand brengt*** (Efeziërs 1:11 NBV).

De aartsvijand, Satan, wordt door Paulus een *god* genoemd (2Korintiërs 4:4) en wordt ***de heerser over de machten in de lucht*** genoemd in Efeziërs 2:2 NBV.

Toen God de laatste plaag over Egypte zond vóór de exodus, verklaarde Hij dat Hij het oordeel zou uitvoeren over alle goden van Egypte (Exodus 12:12). Merk op dat Hij niet zei dat Hij het oordeel zou uitvoeren over Farao en de slavendrijvers van Egypte, ondanks het feit dat we die mannen makkelijk konden herkennen als de voornaamste schurken die het oordeel in het Bijbelse verslag waardig waren.

Toen God aan Mozes de Tien Geboden gaf, stond God er in het eerste gebod op dat de Hebreeën geen andere goden ***naast*** Hem hebben (Exodus 20:3). Het voorzetsel *naast* is hier belangrijk, omdat het Hebreeuwse 'AL vaak verkeerd vertaald wordt als: *voor*, terwijl de Allerhoogste in feite de plaats naast Zichzelf voor Zijn Zoon bewaarde!

Hoe dan ook, deze Schriftuurlijke axioma's roepen een aantal cruciale vragen op. Waren de goden van Egypte echt? Was Paulus godslasterlijk toen hij Satan een god noemde? De juiste antwoorden op deze vragen zijn: ja en nee (respectievelijk), en verwarring over deze antwoorden komt voort uit eeuwen van foutieve traditie en onjuist zwart-wit denken dat het christendom al lang geleden heeft doordrongen.

In tegenstelling tot wat bijna alle christenen aannemen, is het hemelse rijk momenteel geen utopie met een duidelijke scheiding tussen welwillende en kwaadaardige geesten. Net als de aarde bestaan de hemelen uit een mix van verschillende graden van rechtvaardige en onrechtvaardige wezens, en hun niveau van autoriteit wordt grotendeels vastgesteld op basis van hun functiebeschrijving, niet alleen hun goedheid.

Net zoals Adolf Hitler de opperste leider van Duitsland was en door andere wereldleiders werd erkend als een machtige en invloedrijke figuur voor en tijdens de Tweede Wereldoorlog, is Satan ook een hoogwaardigheidsbekleder van de hemel, ondanks zijn voortdurende verzet tegen de opperste God. Dat wil natuurlijk niet zeggen dat Satan vol is van waardigheid, maar dat hij een zeer hooggeplaatste en belangrijke figuur in de kosmos is. Sterker nog, naast Christus is Satan Gods beste werknemer. Hij is beter in het uitvoeren van zijn door God gegeven taak dan alle andere hemelse wezens, afgezien van Christus, onze Redder en Heer.

Het is om deze reden dat Michaël, de aartsengel, Satan mild berispte, maar hem niet durfde te lasteren (of een lasterlijke beschuldiging tegen hem in te brengen) toen ze over het lichaam van Mozes aan het twisten waren (Judas 1:9). Michaël aanbad Satan absoluut niet en wist dat zijn motieven slecht waren, maar hij erkende en respecteerte zelfs zijn verheven positie onder de hoogstgeplaatste hemelse wezens die Gods staf vormen.

Toen Satan Jezus verleidde en Hem **alle koninkrijken van de wereld** aanbood (Matteüs 4:8,9 NBV), was het aanbod volkomen legitiem – en Jezus wist heel goed wat het was, en werd in feite daadwerkelijk verleid. Dat klinkt ongetwijfeld godslasterlijk in eerste instantie, maar de verleiding kwalificeerde Christus alleen om anderen door verleiding heen te helpen (Hebreeënen 2:18), omdat Hij een werkelijke verleiding overwon die zo aantrekkelijk was dat het voor ieder ander volkomen onweerstaanbaar zou zijn.

Jezus' overwinning op Satan was ongelooflijk moeilijk, en Hij bereidde zich erop voor door Zichzelf opzettelijk te verzwakken door eerst veertig dagen en nachten in de woestijn te vasten. Als de verleiding gemakkelijk was geweest voor Jezus, zou Hij geen grote overwinning hebben behaald die Hem volledig waardig zou maken aan het begin van Zijn bediening.

Bovendien is het feit dat Jezus daadwerkelijk werd verzocht en de verleiding overwon een verbazingwekkende nederlaag over de zonde en een prestatie die veel glorie verdient, terwijl er geen grote prestatie zou zijn geleverd als de verleiding makkelijk te weerstaan was geweest, zoals de meesten geloven.

In feite denkt de meerderheid van de christenen niets van de verleiding van Jezus en beschouwt het als een wandeling in het park, waardoor ze een van de meest ongelooflijke overwinningen van de Zoon van God negeren. Hij ging de woestijn in, een plek die geassocieerd werd met slechtheid, giftige wezens, hardheid en wanhoop, en Hij deed dat met extreme fysieke zwakte en kwetsbaarheid, wetende dat de dreigende beproeving pijnlijk maar noodzakelijk zou zijn.

Werd Jezus verleid? Zonder twijfel; en verleid worden bracht Hem alleen maar meer in lijn met de rest van de mensheid. Maar verleid worden is geen zonde, en het weerstaan van zo'n aanlokkelijke verleiding bewees Zijn volmaaktheid des te meer.

Hoewel Satan een belangrijke figuur is in het grotere geheel, is hij zeker niet het enige wezen waarmee we in de kosmos te maken hebben. Er bestaat een enorm, ontelbaar aantal andere wezens, die we over het algemeen nog niet kunnen zien, en het zijn deze hemelse wezens waarmee we werkelijk te maken hebben en die we in de toekomst met de Vader zullen verzoenen nadat we zijn opgewekt, vervolmaakt en onsterfelijk gemaakt.

Paulus herinnert ons eraan in Efeziërs 6:12 NBV dat:

Onze strijd is niet gericht tegen mensen maar tegen hemelse vorsten, de heersers en de machthebbers van de duisternis, tegen de kwade geesten in de hemelsferen.

Petrus benadrukt hoe belangrijk het is om onze echte vijand te kennen wanneer hij waarschuwt in 1Petrus 5:8 NBG:

Wees waakzaam, wees op uw hoede, want uw vijand, de duivel, zwerft rond als een brullende leeuw, op zoek naar een prooi.

Veel passages maken melding van verschillende hemelse wezens; en hoewel bepaalde feiten vrij duidelijk zijn, moeten andere worden afgeleid uit de inzichten die in de Schrift worden geboden.

Iets dat overduidelijk is, is dat de hiërarchie van hemelse wezens politiek en bestuurlijk van aard is. De typen geestwezens die worden genoemd, zijn begiftigd met verschillende graden van autoriteit en macht, en hun positie of rang bepaalt over wie ze heersen, evenals aan wie ze onderworpen zijn.

De hiërarchie die ik ga presenteren, is misschien niet helemaal accuraat, maar het komt waarschijnlijk heel dicht in de buurt van de ware rangordestructuur die bestaat onder de onzichtbare machten.

Gods troon

Dit is ongetwijfeld de hoogstgeplaatste zetel in de kosmos. Christus zit nu fysiek aan de rechterkant van deze troon (op een echte, geografische locatie in het universum), en deze troon wordt omringd door 6-vleugelige serafijnen van boven en cherubijnen en levende wezens aan de zijkanten. Wij, als *leden van Zijn lichaam*, zitten daar met Hem (Efeziërs 2:6) boven alle andere hemelse machten en boven alle hemelen, hoewel onze volledige manifestatie van die realiteit nog in de toekomst ligt.

Tronen

24 oudsten zitten op tronen rondom Gods troon, en deze zeer hooggeplaatste heersers hebben hemelse onderdanen gekregen die hen dienen. Deze oudsten lijken op aardse koningen, presidenten en premiers, aangezien zij de primaire leiders zijn onder de grootste hemelse groepen, en de rang daaronder is volledig onderworpen aan hen en belast met het dienen van hen.

Heerschappijen

Deze term kan makkelijker worden gezien als hoogheden of gezagsdragers, en heerschappijen heersen over slaven die aan hen gebonden zijn. Deze wezens zijn vergelijkbaar met kabinetsfunctionarissen en gezamenlijke chefs, die onderworpen zijn aan hoger geplaatste leiders, maar zelf de heersers zijn van velen. Net zoals een stafchef de president dient, maar tegelijkertijd streng heerst over talloze, lager geplaatste en onderdanige soldaten, zo dient een heerschappij ook een oudste terwijl hij tegelijkertijd heerst over een groot aantal verplichte wezens, wier verplichting om zonder vragen te gehoorzamen makkelijk gelijkgesteld kan worden aan slavernij.

Overheden

Deze wezens hebben een hogere rang binnen hun eigen sfeer van de enorme hemelse legerschaar en lijken op militaire generaals, admiraals en kolonels die verantwoording afleggen aan gezamenlijke chefs, maar leiding geven aan hele militaire takken. Michaël is een aarts (hoofd) boodschapper en heeft een hogere rang dan veel hemelse wezens, maar een lagere rang dan degenen die al zijn opgesomd. Op aarde zijn militaire commandanten die hoger in rang zijn dan de hoogstgeplaatste officieren, in de eerste plaats politici, die over het algemeen vrij zijn van gevaar en verantwoordelijk zijn voor het nemen van beleidsbeslissingen, terwijl de generaals, admiraals en kolonels vaker deel uitmaken van de actie en echte operaties leiden. Hetzelfde geldt voor overheden die verantwoording afleggen aan gezagsdragers, maar die zich bezighouden met meer gedetailleerde, praktische leiding wanneer belangrijke operaties gaande zijn.

Autoriteiten

Als waarschijnlijk de laagste rang van alle hemelse wezens, moeten autoriteiten het recht toegewezen krijgen (gedelegeerd) om te handelen, en ze kunnen gelijkgesteld worden aan lagere rangofficieren en soldaten. De meeste hemelse boodschappers (engelen) vallen in deze categorie, net als demonische geesten, hoewel demonen geen 'gevallen engelen' zijn en niet de mate van macht uitoefenen die Hollywood ons wil doen geloven. In feite hebben de meest heersende overtuigingen over demonen bijna geen enkele Schriftuurlijke basis – inclusief de algemeen aanvaarde overtuiging dat Satan een demon is of het hoofd van een legioen gevallen engelen die uit de hemel zijn verbannen.

Een van de grootste verrassingen die ik in mijn studie tegenkwam, kwam tijdens een mannenretraite toen de discussie leidde tot een diepere blik in het ongeziene rijk. Op dat moment besloten we te verwijzen naar het *Etymological New Testament* (ENT), en ik was nogal geschokt toen ik zag dat het Griekse DAIMON werd weergegeven als *kleine leer* in plaats van *demon*. We openden snel de *Keyword Concordance* die het *Concordant Literal New Testament* aanvult (waar de ENT-vertaler zwaar op vertrouwde) en bevestigden dat het Grieks letterlijk *leer-verkleinwoord* (of *leer-klein*) betekent. Het spreekt voor zich dat deze onthulling behoorlijk verhelderend was en de lagere machten onder de ongeziene machten in een veel duidelijker perspectief plaatste.

In bepaalde gevallen, zoals bij de Gerasenen (Marcus 5:1; Matteüs 8:28-34; Lucas 8:27-39) zijn de demonen waarnaar verwezen wordt duidelijk geestelijke wezens. In andere gevallen kunnen passages die demonen vermelden echter beter begrepen worden in het licht van leringen die God kleineren. Of de demon in kwestie nu een wezen of een valse leer is, de demonische activiteit draait in de eerste plaats om het kleineren van God; en deze kleinerende leringen zijn ongelooflijk overtuigend en misleidend.

Het vermogen van talloze, kleinerende leringen om de geest van de meeste mensen zo makkelijk te infecteren, is een kracht die veel sterker is dan welke fysieke schade dan ook die sommigen ten onrechte vrezen, en de wapenrusting die Paulus gelovigen opdraagt om aan te trekken om de duistere machten te bestrijden (Efeziërs 6:11-13) is uitsluitend bedoeld om onze geest en gedachten te beschermen, niet ons fysieke lichaam.

Het zal in dit geval helpen om te verduidelijken wat een *geest* precies is volgens de Schrift en om een passend contrast te bieden tussen de *geest* en het *vlees*.

Veel mensen gebruiken de termen *geest* en *ziel* als synoniemen en begrijpen dat beide termen onstoffelijke *spoken* aanduiden, maar de geest en de ziel – hoewel verwant – zijn in werkelijkheid heel verschillend.

Al vroeg lezen we over God die Adam (de mens) vormde uit het stof van de aarde en de adem (*geest* of *wind*) van het leven in zijn neusgaten blies. De combinatie van het fysieke en de geënergetiseerde, maar onzichtbare geest produceert dan een levende ziel. Het vlees is puur fysiek, de geest is niet-fysiek, maar krachtig, en de ziel is het bezielde en productieve product van die twee. [Eenvoudiger gezegd: lichaam + geest = ziel.]

Het is geen geheim dat het menselijk lichaam niet kan functioneren zonder vrijwillige en onvrijwillige impulsen die elektrisch en continu worden geproduceerd – voornamelijk via het zenuwstelsel – maar interessant genoeg kunnen mensen behoorlijk lang overleven met extreme fysieke beperkingen als hun hersenfunctie over het algemeen gezond is. Dit feit alleen al is het bewijs dat de geest machtiger is dan het fysieke lichaam, en dit is de reden waarom de hemelse krachten onze geest meer proberen te infecteren dan ons vlees en botten.

De studie van de geest en de ziel zou met gemak een veel groter werk op zichzelf kunnen vullen, maar het is misschien het makkelijkst om de geest te beschouwen als het verstand – de onzichtbare, maar energieke kracht, die ten grondslag ligt aan wie we werkelijk zijn – en *Strong's Concordance* neemt *geest* en *mentale dispositie* op in zijn definities van het Hebreeuwse RŪACH en Griekse PNEUMA, die in het Nederlands worden vertaald als *geest*.

We gebruiken de termen *geest* en *ziel* op gepaste wijze als we dingen zeggen als: "Hij heeft een getroebleerde geest" of: "Zij is een oude ziel." In het eerste geval verwijzen we naar de mentale gesteldheid van een man, en in het laatste geval verwijzen we naar een vrouw als een volledig wezen – de combinatie van een lichaam en geest.

Een levende ziel zijn is een vorm van bestaan die over het algemeen uniek is voor de mensheid, en onze tegenstanders vallen van nature het deel van ons wezen aan dat ze het beste kunnen begrijpen: onze geest. Natuurlijk hebben we hier te maken met spirituele krachten onder de hemelse wezens (Efeziërs 6:12), dus ons vermogen om de aard van de onzichtbare krachten, én hun middelen om onze geesten aan te vallen via onze gedachten en gevoelens, te begrijpen, is van het grootste belang. Demonische activiteit is slechts een deel van deze voortdurende aanval, en veel gelovigen zouden er goed aan doen om hun echte vijand veel beter te leren kennen.

Wanneer de meeste mensen aan demonen denken, stellen ze zich meteen waterspuwer-achtige wezens voor met rode ogen, hoorns, puntige staarten, schilferige huid en andere groteske kenmerken, en de ironie is dat dat precies is wat de boze spirituele krachten ons willen laten denken. In werkelijkheid vermommen onze tegenstanders – inclusief dé tegenstander – zich als *boodschappers van licht* en *dienaren van gerechtigheid* (2Korintiërs 11:14,15) en het is bijna onmogelijk om hun leringen direct als vals te herkennen, omdat ze bedrog vermengen met gedeeltelijke waarheid, verwarring met logica en kwaad met schijnbare goedheid.

A.E. Knoch (1874-1965), de hoofdvertaler van de *Concordant Version*, waarschuwde terecht:

Laten we niet misleid worden door te denken dat de waarschuwing om geen aandacht te schenken aan verleidende geesten en hun doctrines bedoeld is voor de wereld. God waarschuwt de Zijnen. We moeten oppassen voor deze doctrines. De kerk houdt de meeste van deze doctrines al aan. Niet alleen de nominale kerk, maar ook degenen die agressief evangelisch zijn en vitale waarheden hoog houden. Velen die luid waarschuwen tegen de doctrines van demonen houden ze aan, strijden ervoor en veroordelen anderen die weigeren ze te ontvangen! > *The Doctrines of Demons*, Unsearchable Riches, Volume 12, Number 1, p.21 (1920).

De machtige invloed van onze vijanden is overduidelijk en het lijdt geen twijfel dat de meest vooraanstaande leiders van de aarde slechts marionetten zijn van de controlerende hemelse machten.

Over dit onderwerp zei A.E. Knoch ook:

Elk koninkrijk of regering op aarde heeft ongetwijfeld een spirituele vorst of overheerser onder Satans controle. Wij zijn verlost van de autoriteit van de duisternis, maar Satan zelf is nooit beperkt tot één land. Zijn bijzondere rechtsgebied is de lucht. Hij is soeverein over alles, aangezien hij de eerste was die zich verzette tegen de regering van God. > *The Problem of Evil: The Fall of Satan*, Unsearchable Riches, Volume 15, Number 4, p.203 (1924).

Mensen maken niet echt hun eigen keuzes. Ze worden voor hen gemaakt. Allen worden krachtig beïnvloed door de geestelijke krachten die noch gezien, noch gevoeld kunnen worden, maar die wel door hun effect gedetecteerd kunnen worden. De geest van de tijd draagt mensen mee op zijn stroom. > *The Problem of Evil: Man's Will or God's Will*, Unsearchable Riches, Volume 23, Number 6, p.448 (1932).

Als men dit weet, kan men natuurlijk aannemen dat de beste handelwijze is om *de geesten te beproeven*, zoals Johannes eerder in 1Johannes 4:1 heeft onderwezen. Echter, zoals M. Jaegle, een medewerker van A.E. Knoch, opmerkt:

In het huidige bestuur is het niet langer nodig om de geesten te testen, zoals voorheen. Bovennatuurlijke stemmen en boodschappen moeten worden geweigerd, aangezien het Woord van God is voltooid. Gezien de ernstige waarschuwingen van de Schrift, vanwege de mogelijkheid om te worden misleid door boodschappers van het licht, is elk zelfvertrouwen twijfelachtig.

> *Our Place in God's Plan: Spirit Manifestations, Unsearchable Riches, Volume 47, Number 3, p.148 (1956).*

Met andere woorden, *alle* tekenen die nu tegelijkertijd als wonderbaarlijk en goed verschijnen, zouden door gelovigen onmiddellijk herkend moeten worden als valse manipulaties van Satan en de handlangers die onder zijn controle staan, in plaats van wonderen of zegeningen van God.

Dit brengt ons bij een heel belangrijk punt, namelijk dat mensen door de geschiedenis heen soms zozeer door bedrieglijke geesten zijn misleid, dat de wereld van vandaag onherstelbaar is beïnvloed, totdat het moment aanbreekt waarop onze Vader en Heer een actievere heerschappij over de aarde en de hemelen instellen.

Voordat ik leerde wat ik nu weet over deze zaken, nam ik aan dat de grondleggers van andere religies bijvoorbeeld allemaal hadden gelogen over het feit dat ze door hemelse boodschappers waren bezocht voor hun eigen persoonlijke verheerlijking. Ik acht het nu zeer waarschijnlijk dat Mohammed inderdaad een ervaring had met een spiritueel wezen dat leidde tot het schrijven van de Koran en het begin van de islam, en dat Joseph Smith (hoewel goed gedocumenteerd als charlatan) mogelijk ook een soortgelijke ervaring heeft gehad. [Joseph Smith was de stichter van de Mormonen-beweging en de grondlegger van *De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen*.]

Hoe dan ook, we weten dat deze schijnbaar opmerkelijke gebeurtenissen (als ze waar zijn) alleen maar veroorzaakt kunnen zijn door duistere machten, die zich vermomden als boodschappers van het licht, aangezien het Woord van God al door Paulus was voltooid (Kolossenzen 1:25), maar we weten ook dat God ervoor zorgde dat deze mannen unieke ervaringen hadden en handelden zoals ze deden om Zijn eigen doelen te bereiken. Dit is natuurlijk altijd het geval, maar tegengestelde machten hebben vanaf het begin geprobeerd de plannen van de Schepper te saboteren – vaak door te proberen tussen God en de mens te komen.

In Daniël 10 lezen we over een hemelse boodschapper die op weg was naar Daniël en die door de vorst van het koninkrijk Perzië eenentwintig dagen werd tegengehouden totdat een van de voornaamste vorsten, Michaël, hem te hulp kwam.

Is dit een verwijzing naar de aardse vorst van Perzië? Nauwelijks! Geen mens kon een hemels wezen ook maar een seconde afschrikken – laat staan drie weken – en Michaël zou zeker niet zijn uitgezonden om een sterfelijk mens te overheersen. Toch bestond er een vorst van Perzië in het hemelse rijk op hetzelfde moment dat er een menselijke vorst van Perzië op aarde bestond, wat bewijst dat het koninkrijk Perzië bestond en tegelijkertijd in beide rijken werd geregeerd. Dit is slechts één voorbeeld van de vele uit de Schrift die laten zien hoe onze huidige wereld de hemelen weerspiegelt. Toen Mozes in Exodus 25 de opdracht kreeg om de tabernakel te bouwen, was het een kopie van de hemelse tabernakel (Hebreeën 8:5).

Net zoals de aarde dieren bevat, beschrijft Openbaring vier levende wezens die Gods troon omringen en de fysieke kenmerken van dieren bezitten. En in Openbaring 19:11 lezen we dat Christus op een wit paard naar de aarde zal terugkeren.

Enkele andere voorbeelden van de dingen die we kennen en die ook in de hemel bestaan, zijn muziek en muziekinstrumenten (Openbaring 15:2,3; 18:22), landbouw en voedsel (Psalm 78:24), juwelen en edele metalen (Openbaring 21:11,15,18-21), kleding (Openbaring 15:6), vuur en water (2Kronieken 7:1;

Psalms 148:4), weersverschijnselen (Openbaring 4:3-5; Ezechiël 1:13,14,28) en zelfs legers (Openbaring 19:14).

Belangrijk is dat wanneer we in de meeste vertalingen over de hemelse *heerschaar* lezen, het Hebreeuwse *TSABÂ'* en Griekse *STRATIA* letterlijk *massa's georganiseerd voor oorlog* of *legers* betekenen. Nogmaals, de hiërarchie in de hemelen is politiek, bestuurlijk en zelfs militaristisch van aard.

Natuurlijk is het de aarde die de hemelen weerspiegelt, en niet andersom. De hemelse dingen werden geschapen als de ware archetypen, terwijl de aardse dingen, die we momenteel ervaren, slechts een schaduw zijn van die onder de hemelse wezens, die veel overtreffender zijn in hun grootsheid. Wanneer we ons echter realiseren hoe vergelijkbaar de twee rijken eigenlijk zijn, worden onze gedachten geopend voor een veel diepgaander (en realistischer) begrip van de kosmos en van Vaders plan.

Het hemelse rijk met zijn veelheid aan wezens wordt plotseling herkenbaar en lijkt niet langer een abstract en onbegrijpelijk sprookje. Misschien is het meest nuttige punt om hier te onthouden (althans voor mij) dat de herrezen Christus op dit moment fysiek op een echte, geografische locatie in het universum zit en geen geestelijk wezen is dat rondzweeft in een denkbeeldige droomwereld.

Net als Christus hebben sommige hemelse wezens een fysiek lichaam, terwijl anderen dat niet hebben of ze zijn in staat om verschillende vormen en verschijningen aan te nemen. Elke verschijning van een demon, bijvoorbeeld, geeft aan dat deze aardse entiteiten zelf niet fysiek zijn, maar fysieke lichamen zoeken om te controleren; en dit omvat zowel dieren als mensen.

Genesis 6 vertelt kort over de zonen van God die seksuele gemeenschap hebben met de dochters van mensen en machtige kinderen voortbrengen, wat duidelijk aangeeft dat deze specifieke wezens fysiek waren. Als zodanig maken deze zonen van God geen deel uit van de boodschapper (engel) klasse, aangezien engelen niet trouwen (Matteüs 22:30).

De boodschappers die Abraham en Lot bezochten, zagen eruit als mannen en werden door anderen die hen zagen ook als zodanig beschouwd. Ze waren in staat om te eten en fysiek deel te nemen aan getoonde gastvrijheid.

In 2Koningen 6:17 lezen we dat Elisa tot God bad om de ogen van zijn angstige knecht te openen toen ze door vijanden werden omringd. God gaf gehoor aan Elisa's verzoek door de knecht in staat te stellen om plotseling heuvels vol paarden en vurige wagens rondom hen heen te zien, die voorheen onzichtbaar waren.

Meestal, wanneer hemelse boodschappers aan mensen verschenen met belangrijke berichten, of om belangrijke taken te voltooien, was hun verschijning oogverblindend en zelfs angstaanjagend, zoals een boodschapper die aan Daniël verscheen, gekleed in goud en linnen, met armen en voeten als gepolijst koper, een gezicht als bliksem, ogen als vurige lampen en de stem als van een menigte (Daniël 10:5,6), of het wezen dat de steen van Jezus' graf wegroldde en verscheen als bliksem en wit als sneeuw (Matteüs 28:3).

Gezien wat er in de Schrift wordt onthuld, lijkt het erop dat de laagste hemelse wezens – rechtvaardig of slecht – alleen geesten zijn zonder een fysiek lichaam. Toen Jezus na Zijn opstanding aan Zijn discipelen verscheen en zij uit angst aannamen dat Hij een geest was, nodigde Hij hen uit om Hem aan te raken en legde uit: ***een geest heeft geen vlees en beenderen zoals jullie zien dat Ik heb*** (Lucas 24:39 NBV).

Zoals eerder uitgelegd, zijn sommige hemelse wezens fysiek of kunnen ze van uiterlijk veranderen, en deze wezens zijn begiftigd met grotere macht. Naarmate we hogerop komen in de hemelse hiërarchie, worden de fysieke kenmerken van wezens steeds wonderbaarlijker en spectaculairder, zoals bij de serafijnen, cherubijnen en vier levende wezens, totdat we God Zelf bereiken, Die niet kan worden ingeperkt door de wetten van de fysica, onzichtbaar is en bestaat als alle energie in het universum, Die noch kan worden gecreëerd noch vernietigd, en alwetend, almachtig en overal tegelijk is.

Wanneer we beginnen te overdenken hoe ondoorgrondelijk de almachtige God werkelijk is, zou het bestaan van andere, mindere goden geen verrassing moeten zijn. Deze wezens werden geschapen met ongelooflijke vermogens en krachten, maar hun grootste kenmerken verbleken in vergelijking met de Schepper God. Het begrijpen van de rol van deze mindere goden is echter van het grootste belang, omdat de ELOHIM door de geschiedenis heen belangrijke spelers op Gods toneel zijn geweest en zelfs over de overgrote meerderheid van de mensen hebben geregeerd vóór de dood, opstanding en hemelvaart van Christus. De prestatie van Christus was veel groter dan de redding van mensen van de zonde, die de meeste gelovigen erkennen; het was de overwinning op de mindere, onrechtvaardige goden en het terugwinnen van de niet-Israëlitische naties en hemelse wezens die hen eerder hadden overheerst.

In Psalm 82 NBV lezen we:

God staat op in de hemelse raad, Hij spreekt recht in de kring van de goden

Vervolgens gaat Hij verder (vers 6,7) met het veroordelen van de mindere goden, omdat zij onrechtvaardig hebben gehandeld tegenover de volken die zij moesten leiden, en vertelt hen:

U bent goden, zonen van de Allerhoogste, allemaal. Toch zult u sterven als mensen, ten val komen als aardse vorsten.

De psalmist sluit de passage af door te verkondigen:

Verhef u, God, spreek recht op aarde, alle volken behoren U toe.

Maar had God niet al bezit van alle volken? Deuteronomium 32:7-9 is een andere, nogal schokkende passage, die teruggrijpt naar Babel – een uiterst belangrijke gebeurtenis die de meeste christenen volledig negeren:

Denk aan de dagen van ouds; denk aan de jaren van vele generaties; vraag het uw vader, en hij zal het u tonen; uw oudsten, en zij zullen het u vertellen. Toen de Allerhoogste aan de volken hun erfenis gaf, toen Hij de mensheid verdeelde, stelde Hij de grenzen van de volken vast naar het aantal zonen van God. Maar het deel van de Heer is Zijn volk, Jakob Zijn toegewezen erfgoed.

Hier lezen we dat toen God de volken verspreidde ten tijde van Babel, Hij hen scheidde en elk volk onder het gezag van een zoon van God plaatste, terwijl Hij alleen Israël voor Zichzelf behield.

De meeste vertalingen suggereren ten onrechte dat God de volken verdeelde volgens het aantal zonen van *Israël*, maar dit is een misleidende en onnauwkeurige vertaling, die de ware betekenis veel schade toebrengt en Gods echte doel verbergt. Ten eerste bestond Israël nog niet eens als natie ten tijde van Babel, dus deze vertaling slaat nergens op. Deze onnauwkeurige interpretatie, samengevat, zou suggereren dat God de volken verdeelde volgens de zonen van Israël, maar Israël voor Zichzelf bewaarde. Als je je na het lezen hiervan op je hoofd krabt, is dat met goede reden. De Dode Zeerollen

hebben de juiste vertaling verder verstevigd toen ze eenmaal waren ontdekt, aangezien ze tot de oudste bekende manuscripten behoren en de juiste zin **zonen van God** bevatten in Deuteronomium 32.

In totaal lijken er zeventig naties te zijn die door de mindere goden werden geregeerd na Babel, en dit aantal is significant omdat het de totaliteit vertegenwoordigt. Het lijkt misschien vreemd dat God de heerschappij over de vele naties van de wereld gaf aan de mindere goden, die Hij Zijn zonen noemde, maar dit is precies wat ons wordt verteld dat er gebeurde ten tijde van Babel. Deze cruciale gebeurtenis zette het toneel voor de rest van Vaders plan om zich te ontvouwen en voor Zijn eniggeboren Zoon, Christus, om uiteindelijk de mindere goden te overwinnen en alle naties terug te winnen voor de allerhoogste God.

De Goddelijke raad die in Psalm 82 wordt genoemd, bestond uit de ondergeschikte goden, die de Allerhoogste Zijn zonen noemde, en deze wezens vertegenwoordigden een deel van Gods hemelse familie. Als zonen werden deze goden uitgenodigd om zich bij de Vader aan te sluiten in de heerschappij, en onze Vader heeft genadig hetzelfde voorrecht aan mensen verleend. Het vierde hoofdstuk van Daniël biedt meer inzicht in dit feit, net als 1Koningen 22.

In de passage van Daniël lezen we dat er een straf aan koning Nebukadnezar werd opgelegd **door de wachters** [een machtige klasse van hemelse wezens] ... **dit oordeel is gesproken door de heilige engelen**. Een paar verzen later verduidelijkt Daniël verder dat de straf, die door de heilige wachters werd opgelegd, **een vonnis van de allerhoogste God** was.

We kunnen dit proces het makkelijkst vergelijken met onze moderne [Amerikaanse] regeringsvorm, waarin het Congres een wetsvoorstel aanneemt en de President het ondertekent. Machtige hemelse wezens, met autoriteit die aan hen door God is gedelegeerd, besloten tot een passende handelwijze om een noodzakelijk doel te bereiken, en God keurde hun plan goed voordat het van kracht werd.

In 1Koningen 22 NBV vindt een soortgelijke gebeurtenis plaats, wanneer God Zijn hemelse dienaren uitnodigt om te helpen bij het bedenken van een plan om de val van Achab bij Ramot in Gilead te verzekeren. Beginnend in vers 19 zegt de profeet Micha:

Luister naar wat de HEER te zeggen heeft. Ik zag de HEER op zijn troon zitten, en aan weerszijden van hem stonden alle hemelse machten opgesteld. De HEER vroeg: "Wie gaat Achab overhalen om tegen Ramot in Gilead ten strijde te trekken, zijn ondergang tegemoet?" De een zei dit en de ander dat, en ten slotte trad een van de geesten op de HEER toe en zei: "Ik zal hem overhalen." "Hoe wil je dat doen?" vroeg de HEER. "Ik zal naar hem toe gaan en leugens spreken door de mond van al zijn profeten," zei de geest. "Doe dat," zei de HEER. "Het zal je beslist lukken."

In elk van deze gevallen mochten hemelse wezens zelfstandig een strategie bedenken, maar het was de Allerhoogste die de uiteindelijke goedkeuring gaf en de perfecte uitvoering van elk besluit garandeerde.

Een van de vragen die ik al vroeg stelde, was waarom Salomo andere goden zou aanbidden nadat hij de allerhoogste God al goed kende. De realiteit van Deuteronomium 32 en de zojuist geciteerde passages geeft ons het antwoord. Salomo wist dat de goden van de naties ook echt waren (en veel machtiger dan hijzelf), en zijn vrouwen keerden zijn hart naar de aanbidding van hun goden toen hij ouder werd, zodat zijn toewijding verdeeld was in plaats van volledig gehecht aan de Allerhoogste, zoals zijn vader David was geweest (1Koningen 11:4). A.E. Knoch zei:

De aanbidding van de wereld wordt grotendeels toegeschreven aan geesten.
De oude pantheons hadden niet alleen maar stenen afgoden, maar hadden een achtergrond van echte geesten, die in staat waren om met mensen te communiceren via bezetenheid en mediums. > *The So-Called Angel Word: Celestial Spirits, Unsearchable Riches*, Volume 25, Number 3, page 158 (1934).

Voor een mens uit de oudheid zal het bestaan van goden en andere bovennatuurlijke krachten ongetwijfeld vanzelfsprekend zijn geweest, en het is dan ook geen verrassing dat vroegere beschavingen allemaal veel nadruk legden op hun goden en op het behagen van hen – zelfs op manieren die ons nu afschuwelijk lijken, maar voor hen passend leken.

Stel je voor dat je in de oudheid leefde en geen kennis had van de moderne wetenschap. We leven nu in een tijdperk dat een wetenschappelijke of medische verklaring heeft voor veel van de gebeurtenissen die we meemaken, maar onze voorouders hadden daar geen weet van en zouden vanzelfsprekend hebben geredeneerd dat bijna al hun ervaringen werden veroorzaakt door bovennatuurlijke wezens, zowel goed als kwaad. In feite verwees het Griekse woord DAIMON oorspronkelijk naar een lagere godheid, waarvan werd gedacht dat die schade of geluk bracht. Het is geen wonder dat iemand die aan dementie of schizofrenie leed, werd beschouwd als bezeten door een boze geest, en niemand zou het vermogen hebben gehad om onderscheid te maken tussen een psychische stoornis en bezetenheid door een boze macht. Het was deze dynamiek die boze geesten in staat stelde om nietsvermoedende slachtoffers makkelijker te beïnvloeden, en Jezus' vermogen om deze geesten makkelijk te bevelen was de katalysator die Hem aanvankelijk veel aandacht opleverde.

Vóór de evangelierverslagen is de Schrift vrijwel stil over demonen, en er wordt weinig over hen gezegd in de rest van de boeken van het Nieuwe Testament. De synoptische evangeliën (Matteüs, Marcus en Lucas) bevatten echter veel verwijzingen naar deze geesten, hun *kleinerende* leringen en Jezus' omgang met hen; en dit is helemaal niet verrassend als we de totaliteit van Jezus' missie en de vastberadenheid van de machten der duisternis begrijpen om Zijn succes te voorkomen.

De achtergrond van Jezus' aardse bediening omvat veel meer dan de Israëlieten die hunkerden naar een Redder onder Romeinse heerschappij en het arrogante, hypocriete leiderschap van de religieuze leiders van Israël. Het is een heel, onzichtbaar leger van boze geesten dat het verstand van deze mensen infecteert in een poging om de kans van de Messias op overwinning te vernietigen, die uiteindelijk was om de machtige krachten van de duisternis omver te werpen en hen van alle gezag te beroven. Zoals 1Johannes 3:8 NBV ons eraan herinnert, werd de Zoon van God geopenbaard **om de daden van de duivel teniet te doen** en dit gaat veel verder dan het redden van mensen van hun zonden.

In veel gevallen, toen Jezus tot de religieuze elite of zelfs tot Zijn eigen discipelen sprak, sprak Hij indirect tot hen en rechtstreeks tot de onzichtbare geesten van het kwaad, waarvan Hij wist dat zij Zijn ware vijanden waren.

Het verslag van Petrus' openbare erkenning van Jezus als de Messias is hiervan een goed voorbeeld (Matteüs 16:13-20). Jezus verzamelde Zijn discipelen opzettelijk op een zeer onverwachte plek voor deze gebeurtenis, in een regio die bekend staat als Caesarea Filippi, en dit gebied in het noorden van Israël was ook bekend als de Grot van Pan (een Griekse god) en *ground zero* voor de boze geestenkrachten op aarde. Een opening naar een grot in Caesarea Filippi bevatte zelfs een poort, waar Jezus kort na Petrus' bekentenis naar verwees. Hij informeerde Zijn discipelen dat Petrus gelijk had – en kondigde zo aan hen én de omringende, onzichtbare machten aan dat Hij inderdaad de Zoon van God was – en Hij ging snel verder met te zeggen dat de poorten van Hades het lichaam van uitgeroepen, die Hij zou bouwen **op die rots**, niet zouden overweldigen.

Dit is natuurlijk weer een populaire passage die te vaak verkeerd is vertaald. Het Grieks ontbeert het voorzetsel *tegen*, terwijl poorten duidelijk verdedigingsstructuren zijn die niet in staat zijn om *tegen* iets te *overweldigen*, en een correcte vertaling werpt een geheel nieuw (en spannend) licht op deze beroemde passage. In schril contrast met het typische idee dat Jezus iets bouwt dat de machten van de duisternis zullen proberen aan te vallen, terwijl Jezus en Zijn volgelingen in de verdediging zijn, ontdekken we dat het de Redder is die iets bouwt om tegen hén in de aanval te gaan en dat zij machteloos zullen zijn om het te stoppen!

Eén blik op Caesarea Filippi leert dat het meest opvallende kenmerk een grote en puntige rots is, en Jezus kan heel goed een dubbele betekenis hebben bedoeld toen Hij Simons naam veranderde in Petrus (rots) toen Hij Zijn verklaring aflegde bij een letterlijke rots in de regio die het meest bekend staat als een broeinest van kwaad.

Kort na dit cruciale moment verscheen Jezus in glorie tijdens de gedaanteverandering, die waarschijnlijk plaatsvond op de berg Hermon, met uitzicht op Caesarea Filippi. Dit moment was ongetwijfeld transformerend voor Petrus, Jakobus en Johannes, maar het zal nog betekenisvoller (en angstaanjagender) zijn geweest voor de onzichtbare machten die er getuige van waren. In momenten als deze bracht Jezus tegelijkertijd hoop en verbazing aan Zijn volgelingen terwijl Hij, om het zo maar eens te zeggen, een gevecht aanging met Zijn vijanden ter voorbereiding op dreigende en cruciale gebeurtenissen.

Jezus was zich er inderdaad voortdurend van bewust wie Zijn ware vijanden waren. Zijn strijdplan hield, interessant genoeg, voortdurend bedrog in, terwijl Hij en Zijn Vader de machten van de duisternis 'een koekje van eigen deeg' gaven en hen uiteindelijk te slim af waren.

Gods doel om verrassende en wonderbaarlijke geheimen verborgen te houden vóór Christus' overwinning, was voornamelijk om te voorkomen dat de boze machten Zijn grootere bedoelingen zouden kennen en voorspellen, en wij dwalen door aan te nemen dat Gods doel was om Zijn plannen voor de redding van de naties alleen voor de mens te verbergen. Als de machten van de duisternis het ware plan van de Vader hadden geweten en dat Jezus' dood zou leiden tot Zijn opstanding, hemelvaart en volledige autoriteit over hen, zouden ze de Heer der heerlijkheid niet hebben gekruisigd (1Korintiërs 2:8).

De religieuze leiders van Israël en de Romeinen zouden de Zoon van God zeker niet hebben gedood als ze het hele plaatje hadden herkend, maar ze wisten niet wat ze deden (Lucas 23:34) en handelden onder controle van sterkere, onzichtbare krachten die ervan uitgingen, op basis van wat God tot dat moment had geopenbaard, dat het doden van de Messias hun ondergang zou voorkomen.

Door de kwade hemelse machten en, aansluitend, de mannen met gezag die zij op aarde controleerden, te misleiden, ontwapenden God en Christus de soevereiniteiten en autoriteiten, maakten er een openbaar schouwspel van en triomfeerden daarin over hen (Kolossenzen 2:15).

Dit is een verbazingwekkend krachtige passage, en het bevat veel waarheden die gemakkelijk over het hoofd worden gezien. Ten eerste wordt ons verteld dat de machten van de duisternis publiekelijk te schande werden gemaakt toen Jezus werd gekruisigd. Hoe kan hun schande echter publiekelijk zijn geweest, als ze zelfs niet konden worden gezien door de mensen die getuige waren van de gebeurtenis?

Het antwoord op deze vraag ligt in het simpele feit dat het veel meer was dan mannen en vrouwen op aarde die zagen wat er gebeurde; en terwijl de meerderheid van de mensen onwetend was van wat er werkelijk gebeurde, realiseerde de grote menigte hemelse wezens zich precies wat Golgotha inhield.

Jezus' kruisiging, hoewel vernederend in de ogen van menselijke toeschouwers, was tegelijkertijd Zijn kroning onder de hemelingen – Zijn openbare (en letterlijke) kroning, waarbij Hij ook werd uitgeroepen tot *Koning der Joden* en gekleed in een paarse mantel die koninklijkheid symboliseerde.

Andere getuigen van dit cruciale moment waren de sterke '*stieren*' van Basan (het gebied dat Caesarea Filippi omvat) zoals geprofeteerd in Psalm 22:13, die de Redder omringden terwijl Hij stierf, zich er niet van bewust dat hun schijnbare overwinning al snel een onverwachte en verlamdende nederlaag zou blijken te zijn.

Een nog glorieuzer besef komt voort uit een begrip van de term *triomf* zoals die in de oudheid werd gebruikt, en de triomf van Christus versterkt de publieke schande van Zijn vijanden in nog grotere mate. Wanneer we vandaag de dag het woord *triomf* horen, denken we aan een grote overwinning, maar niets meer. Voor iemand die leefde tijdens en kort na Christus' tijd op aarde, had de term echter een aanzienlijk belangrijker betekenis vanwege de geschiedenis ervan in het oude Rome.

Een *triumphus* (triomf) was een burgerlijke ceremonie en religieuze rite in Rome, die publiekelijk werd gehouden om het succes van een Romeinse militaire commandant te vieren, nadat hij een buitenlandse vijand had verslagen en naar huis was teruggekeerd. De veroverende generaal of andere held werd gekroond, gekleed in een paarse, met goud geborduurde toga, en paradeerde door de straten in een strijdswagen met zijn leger, krijgsgevangenen en oorlogsbuit. De gehele Romeinse burgerij nam deel aan deze extravagante viering, waarbij de bejubelde veroveraar werd geprezen en er ter ere van hem werd gefeest – vaak meerdere dagen lang – en de schande van de gevangenen was net zo tastbaar als de glorie van de overwinnaar. Dit is een opmerkelijk beeld dat de totaliteit van Christus' overwinning weerspiegelt, en Paulus (door inspiratie van de Vader) gebruikte dit woord in zijn brief aan de Kolossenzen, wetende dat het goed zou worden begrepen door zijn lezers.

Nadat Hij de kwade machten van al hun gezag had ontdaan, en dit openlijk had gedaan voor het hele hemelse rijk om te zien, werd Christus de overwinnende Held van de hele kosmos en kreeg Hij het volledige recht om te heersen over alle hemelse machten, evenals de menselijke naties waarover zij eerder onrechtvaardig hadden geregeerd. Golgotha was daarom veel meer dan een redding van mensen van hun zonden; het was een overwinning van de hemelse heersers van de naties en een herovering van de niet-Israëlitische naties voor de allerhoogste God. God en Christus herstelden onmiddellijk het onrecht dat in Eden en in Babel was aangedaan, en sindsdien leven we in een tijdperk waarin een lang proces van ultieme verzoening is begonnen.

Als aanvullingen van Christus zijn wij, als leden van Zijn lichaam, voorbestemd om in de toekomst hemelse wezens terug te trekken naar de Vader, en deze grote eer plaatst ons samen met Christus onder de hemelingen, ver boven elke soevereiniteit en autoriteit en macht en heerschappij (Efeziërs 1:21; 2:6). Onze roeping is absoluut ondoorgrondelijk, en onze bestemming als zonen van God is om op een dag zelf goden te zijn, alleen ondergeschikt aan de Allerhoogste, onze Vader, en aan Christus, onze Heer.

Zijn er ooit meer schijnbaar Godslasterlijke woorden geuit? Voor een doorsnee christen lijkt deze bewering ongetwijfeld onuitsprekelijk slecht, en voor een atheïst lijkt het waarschijnlijk krankzinnig genoeg om een bezoek aan een psychiatrische afdeling te rechtvaardigen. Maar nu we de onmiskenbare inhoud van de Schrift hebben bekeken, vertrouw ik erop dat dergelijke waarheden duidelijker in beeld zijn gekomen en dat het idee dat degenen die naar Gods beeld zijn gemaakt en verenigd zijn met Christus, onsterfelijk, volmaakt en onbeperkt creatief potentieel krijgen, een voor de hand liggende waarheid is, in plaats van een denkbeeldige waanvoorstelling.

Het is zeker waar dat het huidige doel van onze hemelse vijanden, die geen echte macht meer over ons hebben, is om ons ervan te overtuigen dat onze meest verheven hoop op onze Vader en Heer ongegrond en ongeloofwaardig is. Om hun pogingen te bestrijden, moeten we waakzaam blijven, onze ervaringen (vooral die welke moeilijk zijn) filteren door middel van Schriftuurlijke waarheden, schijnbaar bovennatuurlijke wonderen verwerpen en ons voortdurend richten op de soevereiniteit, perfectie en goedheid van onze Vader.

Het spreekt voor zich dat het bestrijden van de machten van de duisternis in onze huidige, sterfelijke staat een onoverkomelijke taak is, los van onze eenheid met Christus en Zijn gezag over hen. Maarten Luther heeft dit goed verwoord in deze tekst van zijn beroemde hymne, *Een vaste burcht is onze God*.

De vijand rukt vast aan met opgestoken vaan;
hij draagt zijn rusting nog van gruwel en bedrog...

Geen aardse macht begeren wij, die gaat welras verloren.
Ons staat de sterke Held ter zij, dien God ons heeft verkoren.

Om onze ware vijanden succesvol te weerstaan, moeten we echter eerst hun aard en motieven helder begrijpen, en dit is precies waar de meeste gelovigen de mist in gaan. De boze krachten waar we tegenover staan, zijn, voor nu, veel machtiger dan wij, ze bezitten veel meer geduld en ze zijn sluw en manipulatief zonder weerga.

Het helpt ook niet dat we ze niet kunnen zien en dat ze onze frustratie zo makkelijk van zichzelf af kunnen leiden en naar andere mensen die we wél kunnen zien en waarmee we direct kunnen omgaan, maar die zij grotendeels controleren.

Bedenk dat, ongeacht hoe vreselijk jouw ervaringen met andere mensen soms ook zijn, geen mens jouw echte vijand is. Deze simpele, maar niet zo voor de hand liggende waarheid is onderdeel van het fundament waarop een solide strijdplan tegen de boze hemelse machten is gebouwd, en het is de reden waarom Jezus Zijn Vader vroeg om de mannen te vergeven die Hem kruisigden en rechtstreeks tot Satan sprak toen hij Petrus berispte omdat hij erop stond dat Hij de dood moest vermijden.

Net als Christus moeten we onthouden dat wanneer anderen ons onrecht aandoen, ook zij geliefd zijn door hun Schepper en Redder en vaak beïnvloed worden door de bedrieglijke vijanden die niemand van ons kan zien. Het beeld van een poppenspeler is in dit geval heel toepasselijk, omdat mensen zo vaak gemanipuleerd worden door onzichtbare krachten waar ze zich niet van bewust zijn. Inderdaad, complete aardse regeringen en legers worden onbewust beïnvloed door deze machten, en dit besef maakt het makkelijker om genade te tonen aan hen die Vader in ons leven plaatst.

Het besef dat wij worstelen met onzichtbare geestelijke krachten, in plaats van met onze medemensen, is een belangrijke stap, maar het is slechts één ingrediënt in een breder recept voor succes, terwijl wij het lijden van Christus voltooien (Kolossenzen 1:24) en ons voorbereiden op onze toekomstige rollen als heersers te midden van de hemelse wezens.

Een ander belangrijk ingrediënt is het ontdoen van onze geest van de groteske beelden die Hollywood en literatuur ons hebben opgedrongen met betrekking tot de duivel en demonen, evenals het idee dat demonische bezetenheid vandaag de dag net zo wijdverbreid is als tweeduizend jaar geleden. Zoals eerder gezegd, is bijna elk beeld dat onze geest oproept wanneer we deze termen horen onjuist; en we kunnen er zeker van zijn dat de nu verslagen geesten van goddeloosheid geen grote invloed hebben op degenen die in Christus zijn, want, zoals Paulus verklaart aan het einde van Romeinen 8 NBV:

Ik ben ervan overtuigd dat dood noch leven, engelen noch machten noch krachten, heden noch toekomst, hoogte noch diepte, of wat er ook maar in de schepping is, ons zal kunnen scheiden van de liefde van God, die Hij ons bewezen heeft in Christus Jezus, onze Heer.

Over het algemeen zijn de 'demonen' waar we het vaakst tegen vechten in ons dagelijks leven de dominante *leringen* van onze eigen tijd, die God en Christus *kleineren*. Het zijn geen geestelijke wezens die individuen bezitten en hen begiftigen met ongelooflijke fysieke kracht, hen ertoe brengen hun stem dramatisch te veranderen, krachtig te braken of in andere talen te spreken.

Zulke gebeurtenissen kwamen vaker voor tijdens en vlak na de bediening van Jezus, toen de aardse geesten probeerden de missie van Christus en de apostelen te dwarsbomen. Hun aanpak is nu echter veel subtieler.

De talloze *kleine leringen* die ons voortdurend bombarderen, komen echter toch vaak voort uit kwade geestenkrachten en uit de grootste lasteraar van God en de mens, Satan; en onze tegenstanders kunnen niet worden uitgeworpen met zogenaamd wijwater, gemeenschappelijke gebedskringen of de herhaaldelijke recitatie van kerkelijke geloofsbelijdenissen. Onze taak is nu niet om te proberen kwade geesten op de een of andere manier uit anderen of de wereld te verbannen, maar om te vertrouwen op het licht van Gods waarheid om de duisternis van hun bedrog te overwinnen.

Een van de grootste paradoxen van onze tijd is de verrassende, maar essentiële, waarheid dat de zogenaamde *grote opdracht*, die Jezus aan Zijn discipelen gaf, niet onze prioriteit is als leden van het lichaam van Christus. Als dit inderdaad onze meest verheven taak was, zouden we ongetwijfeld op elke hoek van de straat worden tegengewerkt door de machten van de duisternis, zoals Jezus en de apostelen, en zouden we weinig tijd hebben om onszelf aan iets anders te wijden dan de slopende mentale en fysieke strijd die natuurlijk zou volgen. In dit tijdperk van genade, waarin Christus ons heeft verlost van de autoriteit van de hemelse machten, is onze *primaire* taak om te vertrouwen op het voltooide werk van onze Vader en Redder, om in vrede te zijn in de kennis van Gods genade en ware aard terwijl we Hem beter proberen te leren kennen, en om vast te houden aan de hoop van onze roeping.

Evangelisatie zal op een dag weer van het allergrootste belang zijn (net als actievere strijd tegen de geesten van het kwaad), maar die tijd zal niet komen totdat God Zijn werk met *de EKKLESIA die Zijn Lichaam is* heeft voltooid en Israël volledig terug in Zijn focus heeft gebracht. **[Noot van de vertaalster:** De auteur doelt op de komst van Elia (Maleachi 4:5,6; Matteüs 17:10-12) die alles voor Israël zal herstellen in de eerste fase (Dag van Christus) van het Koninkrijk der Hemelen, lang vóór de wederkomst van Christus. In deze eerste fase zal Christus regeren vanuit de hemel en zal de opgewekte David opnieuw koning zijn over Israël (Jeremia 30:9; Ezechiël 34:23,24; 37:21-25; Hosea 3:5.) Tot die tijd moeten we niet verwachten dat we direct worden geconfronteerd met demonen of openlijke demonische bezetenheid, maar we zouden in staat moeten zijn om de misleidende *leringen* te herkennen en te weerstaan die ernaar streven onze Vader te *kleineren* en ons geloof te verminderen.

De lijst met demonische, *kleinerende* leringen is bijna eindeloos, maar het zal helpen om enkele van de meest wijdverbreide en algemeen geaccepteerde misleidingen te bekijken die onze vijanden momenteel inzetten, zodat wijzelf niet zo makkelijk misleid worden. U bent waarschijnlijk bekend met de uitdrukking '*houd je vrienden dichtbij en je vijanden nog dichterbij*' en hoewel we niet proberen te communiceren met onze spirituele vijanden, is het verstandig om de tactieken van onze tegenstanders zo grondig mogelijk te kennen.

De volgende lijst is zeker niet uitputtend, maar bevat veel van de meest voorkomende demonische leringen waar we in onze eigen tijd tegen vechten, en veel zijn al eeuwenlang de heersende doctrines.

Bereid jezelf voor met een open en waarheidszoekende geest voordat je deze lijst leest, omdat je je heel goed aan sommige of alle van deze doctrines kunt vasthouden, zoals ik zelf deed voordat ik Gods Woord doelbewuster onderzocht.

De meest voorkomende demonische leringen:

Eeuwige kwelling

De orthodoxe leer van 'de hel' en eeuwige kwelling is zonder twijfel een van de meest verachtelijke doctrines van het christendom en belastert de liefde, genade en gerechtigheid van God meer dan welke andere ook.

Vrije wil

Het idee dat mensen een vrije wil hebben, welke die van God overtreft, probeert Gods soevereiniteit en Zijn preëminentie als de almachtige God, wiens wil nooit kan worden gedwarsboomd, uit te dagen. Het plaatst het scheepsel boven de Schepper en doet dat op een zeer overtuigende manier.

Verlossing door werken

Zelfs de meest vurige voorstanders van genade beweren dat werken tot op zekere hoogte gepaard moeten gaan met geloof om iemands verlossing te verzekeren. Dit idee lijkt logisch, maar Paulus' evangelie benadrukte voortdurend verlossing door geloof alleen, los van werken, en het is *het geloof van Christus* dat uiteindelijk iedereen redt. Als we nu geloof bezitten, is dat alleen omdat God het ons op dit moment genadig heeft verleend met een doel. Uiteindelijk zal alles worden hersteld wanneer God, Christus en de heiligen de hele schepping terugtrekken naar de Schepper (1Korintiërs 15:22,28; Romeinen 5:18; 1Timoteüs 4:10)!

Waterdoop en het avondmaal

Er is weinig discussie onder christelijke denominaties over de vraag of gelovigen gedoopt moeten worden – alleen over hoe en wanneer. Waterdoop is echter een werk en een werk dat alleen aan Israëlieten werd gegeven in de tijd rond Jezus' bediening, en het speelt geen rol in de hoop van gelovigen vandaag de dag. Hetzelfde geldt voor het avondmaal, communie en andere sacramenten die vaak door zoveel christenen worden gevierd, en dit is waarom Paulus in 1Korintiërs 1:17 NBV schreef: ***Christus heeft mij immers niet gezonden om te dopen*** en waarom zijn latere brieven deze vieringen niet benadrukken zoals zijn eerdere brieven dat deden.

De drie-eenheid

Waarschijnlijk de meest overeengekomen, maar verwarrendste van alle valse leringen die het christendom aanhangt, de leer van de drie-eenheid ontkent het duidelijke, Schriftuurlijke onderscheid van de Vader als de enige almachtige God, Zijn geest en Zijn gehoorzame Zoon. Een aandringen dat Jezus in elk opzicht gelijk is aan Zijn Vader (die Hij groter dan Zichzelf noemde in Johannes 14:28) leidt tot een onbedoelde ontkenning van Christus' letterlijke dood, wat vervolgens Zijn opstanding en glorie ongeldig maakt en onze verwachting ontkent.

Nationale trots

Als ambassadeurs van ons ware thuis onder de hemelingen zijn we vreemdelingen in deze wereld. Als zodanig is het niet in overeenstemming met onze positie om trots te belijden in een aardse natie of deel te nemen aan haar politieke processen – inclusief stemmen. De meeste christenen geloven precies het tegenovergestelde en zien politieke betrokkenheid als een recht en plicht, maar een

correct begrip van onze positie zal ons ertoe brengen politiek activisme te vermijden. God gebruikt menselijk bestuur om de wanhopige behoefte van de mens aan Goddelijke heerschappij te demonstreren, en een begrip van de hemelse machten rust ons toe om trots te zijn op ons *ware* thuis en door de schijn van aards patriottisme heen te kijken. Dit wordt trouwens gezegd door een legerveteraan die altijd gefascineerd is geweest door geschiedenis en de politieke systemen in Amerika en andere landen.

Het welvaartsevangelie

Het is niet verrassend dat sommige van de populairste predikanten en grootste kerkgemeenschappen in onze tijd mensen lokken door rijkdom en wereldlijke welvaart te beloven aan degenen die hun kerk bezoeken (en daaraan doneren). De aantrekkingskracht van deze boodschap is duidelijk, maar het vergt weinig meer dan een basiskennis van de Schrift om te weten dat het leven van elke gelovige gegarandeerd vol lijden zal zijn en dat onze voortdurende beproevingen in feite geschenken zijn die ons voorbereiden op onze toekomstige bestemming (Filippenzen 1:29; 3:10).

De 'Kerk'

Vrijwel iedereen die de term *kerk* hoort, denkt meteen aan een gebouw met een torenspits, een altaar en banken. Velen zouden verrast zijn als ze zouden horen dat de meeste gebruiken binnen lokale kerken heidense wortels hebben en dat God nu in Zijn volk woont in plaats van in welk gebouw dan ook. De simpele waarheid van de Schrift is dat we niet naar de kerk kunnen gaan omdat we de kerk zijn. De kerk bestaat vandaag de dag uit al degenen die de EKKLESIA vormen, de uitgeroepen, en we zijn uit de georganiseerde religie geroepen, net zo goed als we uit de wereld in bredere zin zijn.

De opname

Voordat John Nelson Darby in het begin van de negentiende eeuw zijn leringen gaf, bestond de term *opname* niet (door gelovigen in de redding van allen vaak aangeduid als *wegrukking*). Paulus' woorden over de gebeurtenis in 1 Tessalonicenzen 4 bestaan duidelijk al sinds hij ze schreef, maar ze zijn lang verkeerd begrepen. Hetzelfde geldt voor veel profetieën, die christenen zo vaak ten onrechte op zichzelf toepassen. Ervoor zorgen dat zoveel mensen zich zo intens op de eindtijd richten terwijl ze hun huidige, door God gegeven rollen verwaarlozen, is een van de meest succesvolle afleidingen die de machten van de duisternis voortdurend hebben gebruikt – ook onder veel gerenommeerde Bijbelleraren. Elke generatie heeft de afgelopen tweeduizend jaar talloze redenen gevonden (en vaak met schijnbare verdienste) om erop te staan dat de eindtijd in hun leven zou plaatsvinden, *en elk van hen had het mis*. We kijken reikhalzend uit naar onze bekendmaking en toekomstige glorie met Christus, maar we dwalen door onze aandacht uitsluitend op eindtijdgebeurtenissen te richten terwijl we tegelijkertijd verwachten nooit te sterven.

[Noot van de vertaalster: *Waaróm is de opnameleer zo kleinerend voor God en Christus? Ten eerste omdat deze theorie God reduceert tot een soort Sinterklaas: "Wie zoet is krijgt opname, wie stout is verdrukking." Ten tweede omdat door deze demonische leer 500-700 jaar van Christus' heerschappij vanuit de hemel én die van David op aarde – voorafgaand aan de wederkomst – door gelovigen niet wordt herkend, of wordt weggeredeneerd. Het gevolg hiervan is dat die eerste fase (Dag van Christus) van het Koninkrijk, gedurende welke Satan en zijn trawanten tijdelijk naar de achtergrond zullen verdwijnen, als het ware uit Gods agenda wordt geschrapt. Alsof de Dag van Christus niets anders is dan een synoniem voor de Dag des Heren.]*

De toorn van God

Al lang voordat Jonathan Edwards met het boek *Sinners in the Hands of an Angry God* kwam, waren christenen gefocust op Gods veronderstelde toorn – vaak zelfs meer dan op Zijn liefde. Paulus vertelde ons dat, sinds Christus' offer, onze Vader **de gelukzalige God** is (1 Timoteüs 1:11 NBV) en dat we het voorrecht hebben om naar Hem te verwijzen als ABBA (Papa, Romeinen 8:15). 1 Johannes 4:8 vertelt ons

dat God liefde *is*, hetgeen betekent dat, hoewel Hij veel andere kenmerken bezit, liefde Zijn essentie is. Er wordt veel nadruk gelegd op het belang van het vrezen van God, wat in Spreuken 9:10 wordt beschreven als het begin van wijsheid, maar de nadruk ligt hier op het woord *begin*. Volwassenheid, voortgebracht door ware kennis van onze Vader, leidt ver van angst en naar volledig vertrouwen en vrede.

Er bestaan veel meer voorbeelden van misleidende en kleinerende (demonische) leringen dan deze, maar deze lijst is hopelijk voldoende om te laten zien hoe wijdverspreid en overtuigend onze tegenstanders zijn. Ze zijn nog steeds zeer actief, ondanks dat hun eerdere autoriteit is weggenomen, en we moeten leren om een kosmosvisie aan te nemen in plaats van een veel beperktere, wereldse visie om al onze ervaringen in de juiste context te begrijpen.

Het hele plaatje van Gods langdurige plan en het werk van Christus omvat veel meer dan de aarde en haar bewoners, en ik hoop dat deze informatie je heeft toegerust met een diepgaand en verhelderend besef, zoals het dat voor mij persoonlijk deed.

Wat een zegen is het om te weten dat uiteindelijk alle wezens, hoe verdorven en tegen God gekant, op een dag zullen worden hersteld in hun liefhebbende Schepper en rechtvaardig gemaakt! Tot die tijd staan we vast in de soevereiniteit en liefde van onze Vader, trouw in onze glorieuze verwachting en toegewijd in het overwinnen van de hemelse vijanden, die we, naar onze roeping, uiteindelijk zullen verwelkomen.

Vertaling: Anke Pronk-Waterlander

www.pronk-stukjes.nl